

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Pastor Sørensen & Co. 1968

Citation: Wied, Gustav: "Pastor Sørensen & Co. 1968", i Wied, Gustav: *Pastor Sørensen & Co. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 7.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied09val-shoot-idm140642144294000/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Pastor Sørensen & Co. 1968

Dig, Tante Danmark, vier jeg min Sang! –
Jeg elsker dine Bakker, Søer og Lunde,
jeg elsker dine Agre, dine Sunde,
din „Marmorkirke“ og din „Kirsebærgang“!
Men allermest jeg elsker dog den Klang,
der gaar af dine Dydsdragoners Munde;
den er som Kløkkelyd til Kirkestævne . . .
Men Gud ske Lov, at Klokken har en Revne!

Thi det er gennem Revner her paa Jord,
at man faar Hjernen bedst med Visdom tyllt.
Og tyllt skal den; denne Sætning hyldet
af alle bliver, baade lav og stor;
hvad enten man er avlet blandt Krapylet,
hvad eller af et frønnet Stamtræ gror,
saa raaber hver og en ret som paa Tælling:
Ja, vi vil flaskes op med Visdoms-Vælling!

Og Fordringen er god, der intet rester;
men den blir honorert forbandet slet;
thi Visdom, Børn, er ej alene det,
man lær' af Sognets Degn og Amtets Præster.
Ejheller alma mater selv har Ret,
endskønt hun kalder sig Athenes Schwester.
Nej, Visdom saas og høstes, det er givet
ved Kend- og Kundskaben til selve *Livet!*

Og Livet er at gaa med aabne Øjne
– jeg havde nær sagt: baade for og bag! –
og se sig om saavel ved Nat som Dag
baade de hellige, men sær de søgne;
at lukke Øret op for hver en Sag,
for store Sandheder og store Løgne,
for Godhed, Ondskab, Eddike og Honning,
for Jordens Fryd og Sorg fra Tøs til Dronning!

Jeg paastaar ej, at Tingen er facil,
thi homo sapiens vil gerne skjule
sin Stammen ned fra Dyret i dets Hule;
og sjældent viser han sig helt civil,
han ynder svært at pynte sig en Smule
med fromme Lader og med søde Smil . . .
men altid vil dog en skarpsynet Rad
hitte en Revne i hans Figenblad.

Hurra for denne Revne! Gennem den
vor milde Sol Forsoningskæret kaster
henover vore Dyder, vore Laster,
de to Faktorer, der, som Ven til Ven,
os kloge Mennesker til hinanden baster
saa tæt, at ej man løses kan igen,
før Rundetaarn gaar ud paa Langeline,
og Smaabørn laves paa en Dampmaskine!

Hurra for denne Revne! Gennem den
man kan se Kirkefædre selv at synde;
se Erkebisper falde for en Brynde;
som de gir Ild og Svovl hos Menigmænd;
se en skøn Jomfru, smækker som en Mynde,
paa én Gang faa en vattersottig Lænd;
se Borgermestre dømme Folk til Tugthus,
skønt selv de Ævler aad fra Lastens Frugthus.

Og man ser Præster bag ved Altrets Tavle
gridske at tælle deres Offermønt,
mens sølle Stympere, hvis Held var tyndt,
med Hud og Haar de ned til Helved bævle.
Megærer ser man uden Slør og Pynt,
og stoute Mænd, som dem for Fødder kravle.
Kort: alt, som straalte nys i høj Valør,
det ager nu i Drifters Trillebør!

Derfor, paa ny Hurra for denne Revne
i Menneskenaturens Figenblad,
bag hvilket Dyd og Last i Bundterad
har sat saa broderligt hinanden Stævne! –
Og nu jeg prøve vil paa disse Sider
at tegne op, hvad jeg af smaat og stort
har set igennem denne Visdomsport . . .
saa kan I læse det, Fald I da gider!